

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/219/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312213497
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1312213497.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Dariny Kriváňovej a JUDr. Michaely Královej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., Bratislava, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, za ktorú koná konateľ doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie č. 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 26. februára 2015, č.k. 45C 97/2012 -160, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 26. februára 2015, č.k. 45C 97/2012-160,
p o t v r d z u j e .

Žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava III. rozsudkom zo dňa 26.02.2015, č.k. 45C 97/2012-160, zamietol žalobu; žalovanej náhradu trov konania nepriznal, pričom rozhodoval podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. (platného a účinného v čase vydania rozsudku), keďže nebolo preukázané, že by jej trov konania vznikli.

2. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobou doručенou súdu prvej inštancie dňa 27.09.2012 sa žalobca domáhal náhrady majetkovej škody v sume 125,-- € a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 275,-- €. Žalobca svoj nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, voči štátu, Slovenskej republike - Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, odôvodnil nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava III. v exekučnej veci vedenej u súdneho exekútora pod sp.zn. EX 889/2010. Postup exekučného súdu bol nesprávny a v rozpore so zákonom, keď o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nerozhodol v zákonom určenej 15-dňovej lehote od doručenia žiadosti súdneho exekútora, ale až 01.04.2010, t.j. bol v omeškaní viac ako päť mesiacov. Tým exekučný súd zapríčinil svojou nečinnosťou zbytočné prietahy v konaní a navyše rozhodol bez splnenia zákonných podmienok, v rozpore so zákonom. Tým bolo porušené jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na prejednanie veci v primeranom čase zaručené čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky spolu s právom na spravodlivý súdny proces, na základe čoho je žalovaná v priamej príčinnej súvislosti s porušenými právami zodpovedná za škodu, ktorá mu tým vznikla. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, súd nevykonával žiadne úkony, ktoré by smerovali k odstráneniu právnej neistoty. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si žalobca uplatnil náhradu

majetkovej škody, nemajetkovej ujmy v peniazoch. Majetková škoda v sume 125,-- € pozostáva zo sumy 70,-- € vynaloženej na správu pohľadávky - pracovné výkony zamestnancov pomocou informačného systému, 40,-- € udržiavanie a správu informačného systému, 15,-- € na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nadväzne na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky si žalobca uplatňoval z dôvodu, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie veci v primeranom čase, nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené jeho legitímne očakávania, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu pohľadávky. Taktiež došlo k vyvolaniu rizík ako k zániku povinného, zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, insolvenčii povinného. Nemajetkovú ujmu si uplatnil v sume 275,-- €; 55,-- € mesačne poznačený prieťahmi, ako potrebu náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá má základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov štátu. V prejednávanej veci náhrada nemajetkovej ujmy predstavuje sumu 275,-- € za nečinnosť viac ako 5 mesiacov.

3. Nadväzne na podrobné vyjadrenie žalovanej, na jej námietky na nedostatok procesných podmienok v konaní, ktoré videla v zmätočnej žalobe, ako aj jej predčasnom podaní na konanie súdu a nedostatku právomoci všeobecného súdu rozhodovať vo veciach prieťahov súdu v exekučných konaniach, v neposlednom rade aj na žalovanou vznesenú námietku premlčania, po vykonanom dokazovaní mal preukázané, že dňa 17.02.2010 bola Okresnému súdu Bratislava III. doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd vyzval súdneho exekútora dňa 17.02.2010 o zaslanie listinných dôkazov, o zdokladovanie trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní, predexekučnej upomienky povinnému právny zástupcom oprávneného, ktoré doručil oprávnený súdu dňa 25.03.2010. Následne dňa 01.04.2010 (o 6 dní) vydal exekučný súd poverenie na vykonanie exekúcie pod č. 5103 080150. Tvrdenie žalobcu o nečinnosti súdu viac ako 5 mesiacov je preto zmätočné a nezakladá sa na pravde. Na konanie o náhradu škody a nemajetkovej ujmy iniciované žalobcom súd teda aplikoval hmotnoprávne ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012 (§ 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, 4, 5, § 18 ods. 2, 3, § 19 ods. 1, 2, 3). Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia rozsudku uviedol, že zodpovednosť štátu za nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci posudzoval s poukazom na ustanovenie zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom podľa § 3 ods. 1 písm. d/ citovaného zákona. Zodpovednosť za spôsobenú škodu nesprávnym úradným postupom je objektívna, bez ohľadu na zavinenie, ktorej sa nemožno zbaviť. Pre vznik zodpovednosti sa vyžaduje podľa súdnej praxe splnenie troch podmienok, a to nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, ktoré musia byť splnené kumulatívne. Ak nie je splnená čo i len jedna z uvedených podmienok, základ nároku na náhradu škody nie je daný. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.04.2012 boli doručené žalovanej dňa 23.04.2012. Predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody má obligatórny charakter, podľa ktorého nárok na náhradu škody na súde nie je možné uplatniť skôr, než uplynie šesťmesačná lehota od uplatnenia nároku poškodeným pred príslušným orgánom, pričom neúspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je predpokladom uplatneného nároku na súde. Keďže žalobca podal žalobu na súd dňa 27.09.2012, podal ju pred uplynutím šesťmesačnej lehoty od podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, žalovaná neuznala nárok žalobcu, čo vyplynulo aj z vyjadrenia žalovanej, do šiestich mesiacov od podania žiadosti neuspokojila nárok na náhradu škody, preto mal súd prvej inštancie za to, že šesťmesačná lehota v čase rozhodovania súdu prvej inštancie uplynula a žalobu nemožno považovať za predčasne podanú. Súd prvej inštancie poukázal predovšetkým v rámci naplnenia podmienok nesprávneho úradného postupu na správanie sa samotného žalobcu, ktorý bol v exekučnej veci nečinný a riadne neposkytol súčinnosť pri vybavovaní veci. Uvedený postup nemožno preto považovať za nesprávny úradný postup, ktorý by mal za následok prieťahy v súdnom konaní, postup exekučného súdu bol plne odôvodnený potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu, ako aj trov exekúcie. Vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré žalobca iniciuje pred súdom prvej inštancie, je ústavne akceptovateľná aj relatívne dlhšie lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti, čo je plne v súlade so závermi Ústavného súdu Slovenskej republiky, napríklad vo veci sp.zn. II. ÚS 245/2013, IV. ÚS 606/2012. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že dĺžka exekučného konania

od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie nemal preukázaný nesprávny úradný postup ako prvý z hmotnoprávných predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobcom uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nepovažoval za zmenšenie majetku poškodeného, ani za ušlý majetkový prospech. Taktiež z obsahu spisu mal za preukázané, že v danej veci žalobca nezaslal žiadne urgencie adresované exekučnému súdu, navyše postup súdu nevykazoval znaky zbytočných prietahov, za ktoré by mal štát zodpovedať ako za škodu. Žalobca vo vzťahu k celému uplatnenému nároku na náhradu škody nepreukázal priamu a bezprostrednú príčinnú súvislosť medzi škodou a konaním exekučného súdu, nakoľko vzťah príčiny a následku musí byť podľa súdnej praxe priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je sprostredkovaný. Žalobca vo svojej činnosti využíva informačný systém na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií, pričom výška nákladov na prevádzkovanie a na správu informačného systému, ako aj udržiavanie systému, patrí do podnikateľskej činnosti, ktorú musí žalobca vykonávať. Nutnosť spravovať pohľadávku oprávneného zapríčinil povinný tým, že neplnil svoj dlh a oprávnený musel vymáhať pohľadávku formou exekúcie, čiže ide o náklady, ktoré by bolo prípadne možné zahrnúť do náhrady trov exekúcie. Súd prvej inštancie súčasne poukázal na judikatúru, podľa ktorej odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prietahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 30 Cdo 675/2011).

4. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal včas odvolanie žalobca dôvodiac ustanovením § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f/, g/, h/, § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/, f/ O.s.p. platný a účinný v čase vydania rozsudku a podania odvolania (súd prvej inštancie odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom; rozhodoval vylúčený sudca; súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci; súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Z ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka je obmedzená splnením formálnej podmienky spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Odvolateľ má za to, že súd prvej inštancie preto nemohol postupovať podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Z neúčasti sa ospravedlnil, pričom trval na osobnej účasti právneho zástupcu a žiadal o odročenie pojednávania. Ak napriek tomu súd konal a rozhodol v neprítomnosti jeho a jeho právneho zástupcu, odňal mu možnosť konať pred súdom. V žalobe upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezvážil v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovania práva na nestranný súd. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17.10.2012, sp.zn. 11 NcC 46/2012, na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 345/2009, I. ÚS 27/1998, III. ÚS 16/2000. Podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení rozsudku, k dôkazom, ktoré vykonal. Za tohto stavu došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva na súdnu ochranu, k odňatiu možnosti konať pred súdom. Konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému je prípustné odvolanie; a tak v čase podania odvolania proti rozsudku o zamietnutí žaloby vo veci samej nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu prvej inštancie, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie jeho práva na súdnu ochranu;

meritórne rozhodnutie je prinajmenšom predčasné. Súd prvej inštancie pochybil, keď uvádzal, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu, je dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Bolo potrebné vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise; za stavu, kedy sa žalovaná vôbec nevyjadrila k podanej žalobe, mal mu súd umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, právnym, otázkam nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Ak súd zistil, že existuje okolnosť brániaca vydať pre žalobcu pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Majú právo vyjadriť sa aj k dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd sa zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu, je arbitrárne. Skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, súd ale odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupujú tí istí účastníci, v ktorých bol rozdielny skutkový dej, a teda skutkový základ. Nesúhlasil s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlžník nemôže byť zaťažený plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu. Právym právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu, za ktorý dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Vyčíslenie škody vychádzalo z jeho účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií, nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné, obchodné zmluvy. Výšku škody chcel preukázať znaleckým posudkom, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd prvej inštancie nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Sám súd pritom zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vnútorne rozporné. V súvislosti s majetkovou ujmom analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Súd prvej inštancie tiež pochybil, keď rozhodol skôr, ako rozhodol o jeho žiadosti o prerušenie konania. V tejto súvislosti poukázal na judikatúru krajských súdov (mutatis mutandis Krajského súdu v Žiline sp.zn. 9 Co 174/2014). Odvolaciemu súdu navrhol preto rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na opätovné prejednanie.

5. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

6. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [(§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku zákon č. 160/2015 Z.z.; C.s.p.), ktorým bol s účinnosťou od 1.7.2016 zrušený zákon č. 99/1963 Zb. (O.s.p.)], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 26.10.2016 (§ 378 C.s.p., § 219 ods. 3 C.s.p.). O termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci, právny zástupca žalobcu, upovedomení zákonným spôsobom.

7. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, pretože je vo výroku vecne správny a keďže sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozsudku, ako správnymi, rozsudok odvolacieho

súdu už ďalšie dôvody neobsahuje (§ 387 ods. 1, 2 C.s.p.). Pre správnosť dôvodov napadnutého rozsudku odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť nasledovné. Podmienky, za ktorých rozhodol súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom, okolnosti, ktoré tomu predchádzali, náležitosti napadnutého rozsudku, odvolanie, posúdil podľa Občianskeho súdneho poriadku.

8. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie správnym smerom, z neho vyvodil správne skutkové závery, vec rozhodol správne aj po právnej stránke. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. (platného a účinného v čase vyhlásenia rozsudku). V ňom dal súd prvej inštancie jasnú a presvedčivú odpoveď na podstatnú otázku, prečo žalobe žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nevyhovel. Dôkazy hodnotil v súlade s ustanovením § 132 O.s.p. jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliadal na všetko, čo vyšlo za konania najavo.

9. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo [porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.09.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 59102/08), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.09.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.06.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008]. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/2004).

10. Je nepochybné, že žalobca sa svojou žalobou domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Štát (Slovenská republika), ako správne uviedol aj súd prvej inštancie, zodpovedá za podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z.z. (okrem orgánov územnej samosprávy pri výkone samosprávy) a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d/ nesprávnym úradným postupom (§ 2, § 3 ods. 1 citovaného zákona). Podľa citovaného zákonného ustanovenia teda štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh orgánov verejnej moci uvedených v ustanovení § 2 citovaného zákona o.i. aj nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia, nezákonným rozhodnutím (nezákonne vydaným). Tejto zodpovednosti sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 citovaného zákona). Je jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu (bez ohľadu na zavinenie); štát však zodpovedá len vtedy, ak sú súčasne splnené aj ďalšie podmienky zodpovednosti, a to existencia škody, nemajetkovej ujmy, nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, nezákonné rozhodnutie, príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, nezákonným rozhodnutím. Ak nie je splnená čo i len jedna z týchto podmienok, štát zodpovednosť nenesie. Je nespornou skutočnosťou, že povinnosti možno ukladať len na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd (čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky), rovnako podľa čl. 2 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd každý je oprávnený konať čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

11. Ako nepochybne vyplýva z obsahu spisu Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 23.10.2012, sp.zn. 14NcC 314/2012, I.. K. B. nevytlúčil z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Bratislava III. pod sp.zn. 45C 97/2012. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 16.04.2014, č.k. IV. ÚS 247/2014-11, ústavnú sťažnosť žalobcu o porušení jeho práv daným uznesením Krajského súdu v Bratislave odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie a rozhodnutie. Znamená to, že v čase rozhodovania súdu prvej inštancie napadnutým

rozsudkom, v dôsledku podania ústavnej sťažnosti, bolo (dávno) rozhodnuté v neprospech žalobcu. V danom prípade nie je daný odvolací dôvod spočívajúci v tom, že rozhodoval vylúčený sudca, práve s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave a Ústavného súdu Slovenskej republiky v prejednávanej veci. Neobstojí ani ďalší odvolací dôvod spočívajúci v tom, že súd prvej inštancie žalobcovi odňal možnosť konať pred súdom, keď konal a rozhodol v jeho neprítomnosti a z tohto dôvodu sa nemohol vyjadriť k predloženým a vykonaným dôkazom, nemohol predložiť znalecký posudok na ustálenie výšky škody. Predvolanie na pojednávanie konané dňa 26.02.2015 bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu s dostatočným časovým predstihom, t.j. dňa 05.01.2015 (§ 115 ods. 1, 2 O.s.p. platný a účinný v čase nariadenia pojednávania). Daného pojednávania sa nezúčastnil žalobca ani jeho právny zástupca, svoju neprítomnosť vôbec neospravedlnili, nepožiadali z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Súd prvej inštancie za tohto skutkového stavu správne postupoval, keď konal a rozhodol v ich neprítomnosti (§ 101 ods. 2 O.s.p.); vychádzal pritom z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise. Súd prvej inštancie dal žalobcovi dostatočný časový priestor predložiť, navrhnúť dôkazy, oboznámiť sa s dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, na pojednávanie oboch účastníkov, právneho zástupcu žalobcu, riadne a včas predvolal; sám žalobca z vlastného rozhodnutia tento priestor nevyužil. Svoju vlastnú pasivitu nemôže dávať na vrub súdu a v konečnom dôsledku využiť vo svoj prospech. Žalobca nepreukázal, že pred začatím pojednávania sa ospravedlnil a súčasne požiadal z dôležitého dôvodu (presne označeného) o odročenie pojednávania. Znamená to, že súd prvej inštancie poskytol účastníkom (aj právnomu zástupcovi žalobcu) reálnu možnosť chrániť svoje práva a oprávnené záujmy. Ak túto možnosť nevyužili, osobitne odvolateľ, bez uvedenia dôvodov (ospravedlniteľných), takéto chovanie už zákonodarca nedovoľuje v odvolacom konaní zohľadniť v ich prospech. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca pred začatím pojednávania súdu nepredložil ním spomínaný znalecký posudok, nestalo sa tak ani v odvolacom konaní. Napokon v súlade s ustanovením § 120 ods. 1 O.s.p. (platného a účinného v čase vyhlásenia rozsudku) napriek povinnosti účastníkov označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Vo svojom rozhodnutí vychádzal pritom z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise. V odvolaní žalobca uvádzal len všeobecné dôvody ohľadne spôsobených prietahov v exekučnom konaní, neuvádzal konkrétne skutočnosti, ktorými by spochybňoval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v otázke dôvodnosti škody, nemajetkovej ujmy. Namietané skutkové tvrdenie v jednotlivých veciach, v ktorých vystupujú tí istí účastníci, na rovnakom skutkovom a právnom základe, je dané práve tým, že sám žalobca uvádza skutkový dej, základ, odôvodnenie odvolania rovnaké; rovnaké návrhy, odvolania, vyjadrenia. Žalobca si nesplnil svoju základnú povinnosť tvrdenia, neunesol dôkazné bremeno v otázke vzniku a výšky škody, či došlo k ohrozeniu vymožitelnosti pohľadávky od povinného (napr. zánik povinného, zmarenie účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, insolventnosť povinného v čase rozhodovania súdu). Nepreukázal listinami/skutočnosťami uplatňovanú skutočnú škodu. Rovnako žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi (prípadným) nesprávnym úradným postupom a prípadným vznikom škody či nemajetkovej ujmy. Všeobecné dôvody odvolania spočívajú aj v tom, že súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom nerozhodoval o prerušení konania podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., a tak dôvody odvolania v uvedenej časti sú absolútne nenáležité.

12. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378, § 219 ods. 3 C.s.p., s dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené účastníkmi konania na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; účastníci, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.04.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

13. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 O.s.p. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, a preto jej podľa vyššie citovaných ustanovení vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 262 ods. 2 C.s.p.

14. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 422 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).